

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Miroslava Makajeva a Martiny Kotouček Mikoláškové v právní věci

žalobců: **Ing. V. D.**,
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, Praha

za účasti: Slavos Slaný, s.r.o., IČO 07506554,
se sídlem Politických vězňů 1523, Slaný

zastoupené advokátem Mgr. Josefem Vackem
se sídlem Jugoslávská 620, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, č. j. 066347/2023/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, č. j. 066347/2023/KUSK (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Slaný (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 4. 2023, č. j. MUSLANY/24219/2023/SÚ (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 134 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ve znění pozdějších předpisů, nařídil žalobci (a Z. D.) zjednatí nápravy spočívající v zajištění odvádění splaškových vod z rodinného domu X ve X (dále jen „rodinný dům“) do stokové veřejné sítě, a to tak, aby kanalizační přípojka byla vodotěsná a aby nedošlo ke zmenšení průtočného profilu stoky, a to do 31. 8. 2023.

2. **Žalobce úvodem žaloby** předestřel, že správní orgány rozhodovaly v soukromoprávní věci. V neprospěch žalobce tak zasáhly do smluvního vztahu o dodávce vody a odvádění odpadních vod podle smluv č. X a č. X, když nesprávně vyhodnotily závazek dodavatele odvádět odpadní vody za podmínek uvedených smluv. Současně namítl, že stavební úřad nebyl v dané věci příslušný podle zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“).
3. Dále pak žalovaný porušil stavební zákon, neboť podle § 133 odst. 1 stavebního zákona provádí stavební úřad kontrolu pouze u stavby rozestavěné a podle § 134 odst. 1 téhož zákona může stavební úřad schválit změnu stavby, nikoliv nařídít novou stavbu. Obsahem prohlídky přitom nebyly ani žádné úkony vymezené v § 133 odst. 2 téhož zákona. Přestože na rodinném domě, kterého se předmětná kontrola týkala, neprobíhala žádná stavba, byli jeho majitelé (včetně žalobce – *pozn. soudu*) označeni jako stavebníci.
4. Ze zápisu kontrolní prohlídky je zřejmé, že v rodinném domě nebyly zjištěny žádné závady. Stavební úřad mimo předmět kontrolní prohlídky řešil havarijní stav kanalizace na veřejném prostranství a původní kanalizaci v chodníku označil jako kanalizační přípojku. Navzdory tomu, že při kontrolní prohlídce nebyla závada zjištěna, ověřena a zaznamenána, vyzval stavební úřad žalobce, aby zjednal nápravu v „*odvádění odpadních vod z rodinného domu*“. Žalovaný tak rozhodl, aniž by si ověřil technické, provozní a výkresové dokumentace, a vyjasnil majetkové vztahy v dané věci.
5. Podle žalobce bylo správní řízení ve vztahu k základním pojmům a vztahům podle zákona o vodovodech a kanalizacích zmatečné. Správní orgány chybně určily povinnost vlastníka k provádění opravy přeložky kanalizace na veřejném prostranství. Přeložku kanalizace má podle § 24 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích zajistit na vlastní náklady ta osoba, která potřebu přeložky vyvolala. Nařízení stavebního úřadu k provedení přeložky kanalizace je tak zásahem státní moci do práv žalobce bez zákonné opory.
6. Žalobce též vyjádřil obavu z toho, že jako důchodce a vlastník předmětné stavby nebude mít dostatečné prostředky pro zajištění a provedení stavby přeložky či rekonstrukce kanalizace. Hrozba pokuty za nesplnění této uložené povinnosti tak pro něj může být likvidační.
7. **Žalovaný ve svém vyjádření** k žalobě uvedl, že nerozhodoval v soukromoprávní věci. Připomněl, že žalobce již více než 10 let odmítá uznat skutečnost, že kanalizační přípojka v jeho vlastnictví je v havarijním stavu a není možné ji opravit. V odpovědi Ministerstva zemědělství žalobci ze dne 12. 7. 2022, č. j. MZE-39446/2022-15162, byl žalobce upozorněn, že podaný podnět provozovatele u příslušného stavebního úřadu byl opodstatněným postupem, a že pokud provozovatel kanalizace shledá stavebnětechnický stav přípojky jako Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

celkově nevyhovující, nejedná se o její opravu, nýbrž nutnou výměnu. V takovém případě nelze postupovat podle § 3 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích.

8. Dále žalovaný zdůraznil, že při vydání napadeného rozhodnutí nevycházel pouze z kontrolní prohlídky, nýbrž i z obsahu správního spisu předloženého stavebním úřadem. Zjistil tak stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Upozornil, že to byl sám žalobce, kdo od roku 2013 psal podání a stížnosti ve věci „*kanalizační přípojky k jeho nemovitosti*“. K namítané hrozbě pokuty za nesplnění uložené povinnosti žalovaný uvedl, že není předmětem nynějšího rozhodnutí.
9. Závěrem žalovaný odmítl, že by napadené rozhodnutí bylo zásahem statní moci do práv žalobce v rozporu s § 24 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť povinnost zajistit odvod splaškových vod do stokové veřejné sítě není vyvolaná žádným dalším subjektem, nýbrž skutečností, že cca 100 let stará kanalizační přípojka je za hranicí fyzické životnosti.
10. **Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření** ze dne 13. 7. 2023 uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými i právními názory správních orgánů. Předmětem věci je zajištění užívání stavby (odvádění splaškových vod) v souladu se stavebním zákonem a zákonem o vodovodech a kanalizacích. Rozhodnutí stavebního úřadu tak nezasahuje do smluvních vztahů o dodávce vody a odvádění odpadních vod. Stejně tak stavební úřad postupoval v rámci svých pravomocí, neboť přípojka je stavbou, a je tak v kompetenci stavebního úřadu provádět její kontrolní prohlídku a v případě závad nařídit zjednání nápravy. Dále zdůraznila, že žalobce místy chybně odkazuje na jednotlivé zákony a s odkazem na § 133 odst. 1 stavebního zákona odmítla tvrzení, že by stavební úřad prováděl kontrolu pouze u rozestavěné stavby.
11. Podle osoby zúčastněné na řízení je nesporné, že vlastníkem neprovozuschopné kanalizační přípojky je žalobce. Provést její celkovou rekonstrukci, respektive zřídit novou přípojku, je povinností jejího vlastníka, tedy žalobce. Tento závěr je v souladu s Výkladem sekce vodního hospodářství Ministerstva zemědělství České republiky č. 25. Správní orgány správně vymezily základní pojmy a vztahy podle zákona o vodovodech a kanalizacích a správní řízení nelze označit za zmatečné.
12. Závěrem poukázala též na skutečnost, že žalobce opakovaně zaměňuje zákonné pojmy „přeložka kanalizace“ a „přípojka“. V nynější věci je nutná rekonstrukce či celková výměna přípojky, nikoliv přeložka kanalizace. Žalobcův odkaz na § 24 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích je proto nepřiléhavý.
13. **Žalobce v replice** uvedl, že objednal zpracování projektu přeložky kanalizační přípojky. Podle projektanta však stavebním úřadem navržené řešení není možné realizovat. S přihlédnutím k finančním a technickým důvodům tak nemůže žalobce zjednat nápravu v dané lhůtě. Žalovaný napadené rozhodnutí opřel o výkladová a metodická stanoviska Ministerstva zemědělství ČR, která relativizují povinnosti provozovatele a omezují rozsah poskytované veřejné služby na úseku vodovodů a kanalizací. Nekonkretizoval přitom, které zákonné povinnosti žalobce jakožto vlastník či stavebník porušil. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení je irelevantní, neboť v soukromoprávním vztahu není poskytovatel veřejné služby oprávněn odběrateli autoritativně nařizovat. Smluví závazek „odvádění odpadních vod“ se podle žalobce týká i „nápravy způsobu odvádění odpadních vod“.

14. **Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření** ze dne 4. 8. 2023 uvedla, že žalobcova tvrzení o zpracování projektu přeložky kanalizační přípojky jsou irelevantní a nepodložená. Odmítla, že by výkladová a metodická stanoviska Ministerstva zemědělství ČR relativizovala povinnost provozovatele či omezovala rozsah veřejné služby. Smluvní závazek „odvedení odpadních vod“ je splněn vtokem z přípojky do kanalizace. Je povinností odběratele (žalobce) zajistit, aby přípojka byla vodotěsná.
15. **Žalobce ve vyjádření** ze dne 18. 8. 2023 požádal soud o posouzení oprávněnosti fakturování práce „čištění kanalizační přípojky“ a uvedl, že pokud soud návrh uzná důvodný, bude po žalovaném požadovat náhradu škody a dalších výdajů vynaložených v souvislosti s napadeným rozhodnutím. Následně dne 11. 12. 2023 požádal žalobce o náhradu externích nákladů ve výši 5 278 Kč a o založení vynaložených nákladů do spisu
16. **Žalobce ve vyjádření** ze dne 27. 2. 2025 zrekapituloval své žalobní body. Blíže vysvětlil, že napadeným rozhodnutím žalovaný narušil smluvní vztah s osobou zúčastněnou na řízení, neboť fakticky přesunul povinnost údržby na veřejném prostranství na žalobce a zasáhl tak do jeho smluvní svobody podle § 1 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Stavební úřad byl podle žalobce formálně pravomocný, ale skutkově měl vyzvat osobu zúčastněnou na řízení, neboť schéma ukazuje poruchu na stoce, nikoliv přípojce. Podle žalobce provedená kontrolní prohlídka vnitřku obydlí nebyla potřeba, neboť porucha byla ve stoce, nikoliv přípojce. Nejistil přitom žádnou závadu na přípojce a rozhodnutí stavebního úřadu tak bylo neopodstatněné.
17. **Žalobce ve vyjádření** ze dne 28. 2. 2025 vznesl námitku podjatosti stavebního úřadu, neboť J. H. není jakožto zastupitel obce X a předseda dozorčí rady osoby zúčastněné na řízení nestranný ve smyslu § 7 odst. 1 správního řádu.
18. **Žalobce ve svém vyjádření** ze dne 13. 7. 2023 převážně zopakoval svou žalobní argumentaci a obsah svých předchozích vyjádření. Nad rámec toho dodal, že výklad Ministerstva zemědělství č. 25 z roku 2012 je již neaktuální, nemá zákonnou oporu a není právní normou.
19. **Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření** ze dne 11. 3. 2025 uvedla, že replika žalobce je nesrozumitelná, heslovitá a zkratkovitá. Ve zbylém rozsahu své argumentace vycházela z předchozích vyjádření.
20. **Žalobce ve svém vyjádření** ze dne 17. 3. 2025 upozornil na to, že rozhodnutí stavebního úřadu je v rozporu s § 3 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích po novele zákona č. 77/2022 Sb. Důvodová zpráva k této novele jasně vylučuje povinnost vlastníka řešit provozní závadu stoky.
21. **Další vyjádření žalobce** ze dne 19. 3. 2025, 25. 3. 2025, 10. 11. 2025, 15. 11. 2025 a 1. 12. 2025, **a osoby zúčastněné na řízení** ze dne 27. 3. 2025 reprodukuje již výše uvedené, a pro věc tak (nad rámec odkazů na zákonná ustanovení a judikaturu Nejvyššího správního soudu) neobsahují nic nového (poslední tři podání žalobce již soud z tohoto důvodu žalovanému a osobě zúčastněné na řízení nezasílal).

Průběh správního řízení a obsah správního spisu

22. Dne 21. 11. 2023 obdržel stavební úřad podnět osoby zúčastněné na řízení k zahájení řízení podle § 139 stavebního zákona z důvodu havarijního stavu kanalizační přípojky. Osoba

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zúčastněná na řízení v podnětu poukázala na marnou snahu žalobci opakovaně vysvětlit, že provozovatel nemůže na své náklady provádět údržbu a opravdu přípojky. Žalobce nezajistil účinné odvádění splaškových vod ze stavby a nadále tak pokračuje v porušení svých povinností vyplývajících ze zákona o vodovodech a kanalizacích. Z tohoto důvodu se osoba zúčastněná na řízení dovolávala toho, aby stavební úřad žalobci uložil kanalizační přípojku zrekonstruovat nebo zřídit novou.

23. Stavební úřad provedl dne 9. 3. 2022 kontrolní prohlídku stavby za účelem „*prověření způsobu odvádění splaškových vod z objektu č. p. X, X ul. X na pozemku st. p. X v katastrálním území X*“. Z protokolu o jednání vyplynulo, že k odvádění splaškových vod přípojkou dochází z objektu rodinného domu a vedlejšího průmyslového areálu. Přípojka vede souběžně s hlavním kanalizačním řádem a její staří je odhadováno na 90 let. V místě na výstupu z revizní šachty cca 2–5 m je přípojka propadlá (neprůchodná) a zborcená.
24. Následně stavební úřad vyzval dne 11. 5. 2022 žalobce, aby ve lhůtě do 31. 7. 2022 zajistil odvádění splaškových vod z rodinného domu X ul. č. p. X v X do stokové veřejné sítě (kanalizačního řádu) a to tak, aby kanalizační přípojka byla vodotěsná a nedošlo ke zmenšení průtočného profilu stoky, do které je zaústěna. Ve výzvě stavební úřad popsal skutečnosti zjištěné z kontrolní prohlídky a průběhu správního řízení. Z nashromážděných podkladů vyplynulo, že se po podnětu žalobce a jeho manželky věci kanalizační přípojky zabývala obec X již od roku 2017. Dále stavební úřad vysvětlil, že kanalizační přípojka je podle zákona o vodovodech a kanalizacích samostatnou stavbou ve vlastnictví vlastníka stavby připojené na vodovod. Je to právě vlastník kanalizační přípojky, kdo je podle § 3 odst. 5 tohoto zákona povinen zajistit její vodotěsné provedení a zabránit tomu, aby došlo ke zmenšení profilu stoky.
25. Protože žalobce výzvě ve stanovené lhůtě nevyhověl, vydal stavební úřad dne 12. 4. 2023 prvoinstanční rozhodnutí, kterým nařídil do dne 31. 8. 2023 zjednat nápravu.
26. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, ve kterém namítal jeho nesprávnost, nedůvodnost, nekonkrétnost a nedostatečné odůvodnění. Stavební úřad přenesl povinnost provozovatele kanalizační sítě na žalobce jakožto odběratele a nedostatečně přitom konkretizoval, o jakou nápravu odvádění odpadních vod se má jednat, způsob jejího zjednání a zavinění žalobce na havarijním stavu kanalizace. Obě kanalizační přípojky jsou funkční, těsné a prostupné. Porucha je až za výstupem z šachty, tedy na kanalizační větvi ve vlastnictví města. Podle žalobce stavební úřad též nesprávně určil vlastnické vztahy dotčené kanalizace.
27. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a v napadeném rozhodnutí označil obecná tvrzení žalobce za nepravdivá a nedůvodná. Citoval z odpovědi Ministerstva zemědělství žalobci ze dne 12. 7. 2022, č. j. MZE-39446/2022-15162, z níž vyplynulo, že mezi osobou zúčastněnou na řízení, žalobcem a obcí X je veden dlouholetý spor bez uspokojivého řešení. Postup osoby zúčastněné na řízení označilo Ministerstvo zemědělství za opodstatněný a dále žalobci sdělilo, že v případě celkově nevyhovujícího stavu kanalizační přípojky se nejedná o její opravu, nýbrž o výměnu a nelze tak postupovat podle § 3 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích. Dále žalovaný zhodnotil kontrolní prohlídku, výzvu ke zjednání nápravy a vydání prvoinstančního rozhodnutí jako zákonný postup. Upozornil, že odvolací důvody a tvrzení žalobce, v nichž mimo jiné poukazuje na funkčnost přípojky a technickou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

neproveditelnost a finanční neúnosnost vybudování přípojky nové, jsou v rozporu s jednoznačnými zjištěními na místě stavby, právními názory Ministerstva zemědělství, vyjádřeními žalovaného, stavebního úřadu, osoby zúčastněné na řízení, a dokonce i předcházejícími podáními žalobce samotného.

Posouzení věci soudem

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný k výzvě soudu nevyslovil s tímto postupem nesouhlas. Dokazování soud neprováděl, neboť listiny předložené žalobcem jsou dílem součástí správního spisu (listiny označené v žalobě pod čísly 1-3 a 6-8), dílem pak nejsou pro posouzení věci podstatné (listiny označené v žalobě pod čísly 4, 5 a 9). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
29. Předně je nutné zdůraznit, že soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Platí přitom, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), a že kvalita vypořádání žalobního bodu se do značné míry odvíjí od kvality jeho formulace (srov. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Přestože žalobce v průběhu řízení soudu adresoval více než deset vyjádření, jimiž se své žalobní body zřejmě snažil upřesnit či rozšířit, je soud nucen konstatovat, že tato nově předložená tvrzení nikterak nepozvedla kvalitu původních strohých žalobních bodů, ba naopak. Jejich zřejmá nekonzistentnost (žalobce například ve vztahu k § 3 zákona o vodovodech a kanalizacích upozorňoval na novelu č. 77/2022 Sb., záhy však tuto argumentaci svým další vyjádřením „stáhl“), kusost a místy i horší srozumitelnost (vyjádření žalobce ze dne 27. 2. 2025 je převážně shlukem zkratkovitých hesel a útržkovitých odkazů) činí ve výsledku jeho podání hůře přehlednými a zmatenými. Ani opakování téhož různými slovy nepřidá žalobním argumentům na váze, pouze je to rozměšňuje a činí hůře srozumitelnými. Současně nelze přehlédnout, že vyjádření žalobce ze dne 15. 11. 2025 a 1. 12. 2025 sice obsahují citace závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu a krajských soudů, avšak žádný z odkazovaných rozsudků nelze podle uvedeného čísla jednacího dohledat a identifikovat. Nadto žalobcem citované závěry těchto zjevně neexistujících rozsudků z převážné většiny odporují již samotnému jazykovému výkladu zákonných ustanovení a velice nápadně tak připomínají výsledek nekontrolované činnosti umělé inteligence.
30. Třebaže tedy lze v žalobě nalézt konkrétní důvody obsahující argumentační polemiku se závěry vyslovenými správními orgány (viz shrnutí v odst. 2 až 6 tohoto rozsudku), a tedy lze mít za splněnou podmínku existence žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tak současně je nutno zdůraznit, že vzhledem k obsahu a kvalitě uplatněných žalobních bodů jsou meze soudního přezkumu v tomto případě poměrně úzké.
31. Současně soud připomíná, že žalobce byl oprávněn rozšířit žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Lhůta pro podání žaloby tak neupravuje pouze možnost Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

napadnout rozhodnutí správního orgánu žalobou, nýbrž současně zavádí koncentraci soudního řízení. Doplní-li proto žalobce v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobu o nové, doposud nevznesené žalobní body po uplynutí lhůty pro její podání (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), správní soud k nim nemůže přihlížet. Po uplynutí lhůty pro podání žaloby je zásadně možné jen dále rozvíjet již uplatněné žalobní body. Rozšířit žalobu o zcela nový žalobní bod po uplynutí lhůty k jejímu podání je pak přípustné pouze tehdy, je-li povinností soudu přihlédnout ke skutečnostem či změnám právní úpravy, k nimž došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v průběhu soudního řízení (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 8 As 224/2023-64, bod 44).

32. V nyní projednávané věci bylo rozhodnutí žalovaného doručeno žalobci dne 8. 6. 2023. Žalobce tak mohl nové žalobní body uplatnit až do 9. 8. 2023. Soud se tedy již nemohl zabývat opožděně uplatněnými žalobními body, kterými žalobce zejména namítal neoprávněné fakturování za čištění kanalizační přípojky, podjatost stavebního úřadu, neoprávněný vstup do obydlí v rámci uskutečněné kontrolní prohlídky, absenci veřejného zájmu a nesprávné vymezení účastníků řízení.

K námitce nepřislušnosti stavebního úřadu

33. Žalobce předně namítal, že k projednání nyní posuzované věci nebyl stavební úřad příslušný, neboť podle § 27 odst. 1 a 2 zákona o vodovodech a kanalizacích vykonávají státní správu na úseku vodovodů a kanalizací vodoprávní úřady. Žalobce se proto domnívá, že o věci měl rozhodovat vodoprávní úřad, a nikoliv úřad stavební. Pouze pro upřesnění soud podotýká, že z obsahu žalobcovy námítky je zřejmé, že se dovolává nedostatku *věcné příslušnosti* (§ 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), tedy toho, že stavební úřad jednal a rozhodoval ve věci, která mu nebyla svěřena zákonem.
34. Ustanovení § 27 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, na nějž odkazuje žalobce, zakotvuje příslušnost obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a újezdních úřadů na území vojenských újezdů, jakožto vodoprávních úřadů, k výkonu státní správy na úseku vodovodů a kanalizací. Dále pak § 27 odst. 2 téhož zákona stanoví okruh věcí, o nichž takto pověřené vodoprávní úřady rozhodují. Jmenovitě jde o povinnosti veřejné služby, o vydání opatření obecné povahy, o schválení kanalizačních řádů (pokud k jejich schvalování není příslušný krajský úřad) a o zajištění souladu kanalizačních řádů vlastníků provozně souvisejících kanalizací z hlediska kapacitních a kvalitativních možností.
35. Již ze samotného výčtu těchto kompetencí je zjevné, že podle zákona o vodovodech a kanalizacích není vodoprávní úřad věcně příslušný jednat a rozhodovat ve věcech stavebního dozoru a kontroly – tedy ve věci, v níž bylo vydáno právě žalobou napadené rozhodnutí. Předmětem nynějšího přezkumu je rozhodnutí, kterým stavební úřad po provedení kontrolní prohlídky nařídil podle § 134 odst. 3 stavebního zákona stavebníkovi (žalobci), aby zjednal nápravu havarijní kanalizační přípojky. Podle § 132 stavebního zákona je přitom stavební úřad oprávněn vykonávat *soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním jejich povinností vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení*. Stavební úřad tak vykonával svou působnost v oblasti stavebního dozoru a kontrolní činnosti, nikoliv v oblasti kanalizací a vodovodů, jak se nesprávně domnívá žalobce. Soud podotýká, že kanalizační přípojka, k níž se povinnost zjednání nápravy vázala, je podle § 3 odst. 2 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vodovodech a kanalizacích **samostatnou stavbou**, nikoliv vodním dílem. Žalobcova interpretace činnosti stavebního úřadu jako věci „*provozní činnosti kanalizací*“ ve smyslu § 27 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích je tak zjevně mylná. Soud žalobní námitce nepřisvědčil.

36. Soud nemohl dát žalobci za pravdu ani v tom, že by stavební úřad „*rozhodoval v soukromoprávní věci*“ a zasáhl do smluvního vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení. Z rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že stavební úřad nikterak neposuzoval obsah smluv o dodávce a odvádění odpadních vod (ze správního spisu je dokonce zřejmé, že jimi ani nedisponoval), natož aby zasahoval do jejich obsahu.

K nezákonnosti provedené kontrolní prohlídky

37. Žalobce namítá, že stavební úřad nebyl oprávněn provést kontrolní prohlídku a následně vydat rozhodnutí o zjednání nápravy, neboť § 133 odst. 1 a § 134 odst. 1 stavebního zákona umožňuje provést kontrolní prohlídku pouze u *rozestavěné* stavby, případně schválit pouze *změnu* stavby, nikoliv nařídit novou stavbu kanalizační přípojky.
38. Podle § 133 odst. 1 stavebního zákona platí, že *stavební úřad provádí kontrolní prohlídku rozestavěné stavby ve fázi uvedené v podmínkách stavebního povolení, v plánu kontrolních prohlídek stavby, před vydáním kolaudačního souhlasu a v případech, kdy má být nařízeno neodkladné odstranění stavby, nutné zabezpečovací práce, nezbytné úpravy nebo vyklizení stavby; může provést kontrolní prohlídku též u nařízených udržovacích prací, u odstraňované stavby a v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné*.
39. Podle § 134 odst. 1 téhož zákona *stavební úřad může při kontrolní prohlídce schválit změnu stavby před jejím dokončením*.
40. Podle § 134 odst. 2 téhož zákona, že *zjistí-li stavební úřad při kontrolní prohlídce stavby závadu nebo vyžaduje-li to přesnost a úplnost zjištění podle § 133 odst. 2, vyzve podle povahy věci stavebníka, osobu, která zabezpečuje odborné vedení provádění stavby a má pro tuto činnost oprávnění podle zvláštního právního předpisu (dále jen "stavbyvedoucí") nebo osobu vykonávající stavební dozor anebo vlastníka stavby, aby ve stanovené lhůtě zjednali nápravu. Stavební úřad může tyto osoby rovněž vyzvat, aby předložily potřebné doklady, například certifikáty o vhodnosti použitých stavebních výrobků*.
41. Žalobce svou argumentaci staví na předpokladu, že stavební zákon kontrolní prohlídku umožňuje pouze u *rozestavěných* staveb. Takto zúžený výklad žalobce však nenachází oporu ve výše citované právní úpravě. Odkazovaný § 133 odst. 1 stavebního zákona sice skutečně stanoví, kdy stavební úřad obligatorně provádí kontrolní prohlídku u *rozestavěné* stavby (například v určených fázích výstavby podle stavebního povolení a podle plánu kontrolních prohlídek), nad rámec uvedeného též zakotvuje oprávnění stavebního úřadu fakultativně provést kontrolní prohlídku i v případě, kdy je to pro plnění úkolu stavebního úřadu potřebné – a to bez ohledu na to, zda se jedná o stavbu rozestavěnou či nikoliv.
42. Stejně tak se žalobce mylí, když pravomoc stavebního úřadu ve spojení s kontrolní prohlídkou limituje výlučně na dikci § 134 odst. 1 stavebního zákona a uvádí, že stavební úřad mohl pouze schválit změnu stavby před jejím dokončením. Z druhého odstavce téhož ustanovení totiž dále vyplývá, že v případě zjištěné závady stavby (ať již rozestavěné či

nikoliv), může stavební úřad vyzvat vlastníka stavby, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu. Tak přitom učinil i v nyní posuzované věci.

43. Soud žalobce upozorňuje, že mu stavební úřad nenařídil vybudovat „*novou stavbu*“ přeložky, jak chybně uvádí v žalobě, nýbrž zjednat nápravu, tedy uvést *kanalizační přípojku* do technicky nezávadného stavu. Jak přesně toho žalobce dosáhne, potažmo jaké stavebněprávní kroky bude potřeba učinit a kdo bude povinen uhradit případné náklady s nimi spojené, už nebyla otázka, kterou by byl stavební úřad oprávněn zkoumat. Tím méně tak může nyní učinit i soud. Z tohoto důvodu nemůže být pro nyní projednávanou věc rozhodující ani proces a okolnosti zpracování „*projektu přeložky kanalizační přípojky*“, na které obšírně upozorňoval žalobce ve svém vyjádření ze dne 4. 8. 2025. Soud však nemůže nepoznamenat, že takto žalobcem popsany projekt se zjevně míjí s povinností uloženou mu stavebním úřadem.
44. Nezbyvá než dodat, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem. Jednotlivá ustanovení zákona je přitom nutné vždy vnímat v celkovém kontextu, a nikoliv je účelově vytrhávat a vykládat tak, jak se hodí žalobci. I tato námitka je tudíž nedůvodná.

K nezjištěným závadám a otázce vlastnictví kanalizační přípojky

45. Podstatu tohoto žalobního okruhu lze shrnout tak, že žalobce primárně namítá, že správní orgány učinily závěr o vlastnictví žalobce „*předmětné kanalizace*“, aniž by dostatečně zjistily skutkový stav (ověřily technickou, provozní a výkresovou dokumentaci či vyjasnily majetkové vztahy). Žalobce nadále nesouhlasí s tím, že by „*předmětná kanalizace*“ byla v jeho vlastnictví, a že by byl povinen „*k provádění údržby, opravy resp. přeložky*“ kanalizace na veřejném prostranství. Podle něj nebyly při kontrolní prohlídce zjištěny žádné vady v obytném domě a současně byl mimo předmět této kontroly řešen havarijní stav kanalizace na veřejném prostranství.
46. S žalobcem lze souhlasit v tom, že zákon o vodovodech a kanalizacích skutečně nezakládá žalobci jakožto vlastníkovu rodinného domu vlastnické právo ke *kanalizaci*, ani bez dalšího povinnost zajistit na vlastní náklady opravu kanalizace, potažmo její *přeložku*. Je však nutno poznamenat, že z prvoinstančního a žalobou napadeného rozhodnutí tyto žalobcem předkládané závěry ani nevyplývají.
47. Soud připomíná, že stavební úřad prvně provedl kontrolní prohlídku, kterou prověřoval způsob odvádění splaškových vod z rodinného domu žalobce. Následně žalobci (a jeho manželce) uložil, aby zajistili odvádění splaškových vod ze svého rodinného domu tak, aby *kanalizační přípojka* byla vodotěsná, a aby nedošlo ke zmenšení průtočného profilu stoky, do které je zaústěna.
48. Je tedy zjevné, že předmětem napadeného rozhodnutí je zjednání nápravy (technického stavu) právě *kanalizační přípojky*, nikoliv nápravy kanalizace (ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích), ani vybudování stavby přeložky (ve smyslu § 24 téhož zákona), potažmo „*provedení celkové rekonstrukce veřejné kanalizace*“. To je pro nyní projednávanou věc klíčové, neboť od takto vymezeného předmětu řízení se pak odvíjí i rozsah soudního přezkumu. Soud se tak nyní může zabývat zejména tím, zdali stavební úřad uložil povinnost zjednat nápravu oprávněné osobě, zda správně a dostatečně posoudil povahu vymezené závady, potažmo zdali zvolené opatření odpovídalo povaze závady. Relevantní a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

projednatelná tak bude výlučně ta argumentace žalobce, která se váže ke kanalizační přípojce jako takové.

49. Soud podotýká, že žalobce ve své argumentaci chybně vymezuje jak rozsah povinnosti stanovený stavebním úřadem, tak stavebním úřadem řešenou otázku vlastnického práva, neboť stavební úřad (potažmo žalovaný) nečinili závěr o vlastnickém právu žalobce ke *kanalizaci*, nýbrž ke *kanalizační přípojce*. Tomu, zdali byl tento závěr správný, se bude soud věnovat na následujících řádcích, neboť vlastnictví kanalizační přípojky jakožto stavby podmiňuje oprávnění stavebního úřadu uložit žalobci jakožto vlastníkově této stavby povinnost zjednat nápravu (§134 odst. 2 stavebního zákona). Dále pak s přihlédnutím k tomu, že žalobce ve své argumentaci opakovaně zaměňuje několik odlišných pojmů ve smyslu zákona o vodovodech a kanalizacích (kanalizace, kanalizační přípojka, přeložka a stoka), považuje soud za účelné na následujících řádcích osvětlit výklad pojmu kanalizační přípojky ve světle zákona o vodovodech a kanalizacích (byť tak v podstatné části učinil v průběhu správního řízení jak stavební úřad, tak žalovaný).
50. Jak soud uvedl výše, aktuální právní úprava vychází z toho, že kanalizační přípojka je samostatnou stavbou (§ 3 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích). Má povahu samostatné věci v právním smyslu, a je tedy samostatným předmětem právních vztahů. Jejím vlastníkem se stává osoba, která na své náklady přípojku pořídila (§ 3 odst. 6 téhož zákona, jenž se ale prosadí teprve ode dne nabytí účinnosti, tedy od 1. 1. 2002). V případě přípojek vzniklých před datem nabytí účinnosti se naopak za vlastníka celé přípojky podle § 3 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích považuje vlastník připojené stavby či pozemku. S ohledem na konstrukci vyvratitelné domněnky citovaného ustanovení je však možné prokázat, že vlastníkem přípojky (nebo jejích částí) není vlastník pozemku nebo stavby připojené na kanalizaci, ale jiná osoba, neboť na přípojku a její části je třeba hledět jako na samostatnou věc v právním smyslu. Skutečnost, že se v projednávané věci z hlediska zákona o vodovodech a kanalizacích jedná o kanalizační přípojku, žalobce v podané žalobě žádnými konkrétními argumenty nezpochybňuje.
51. Ve vztahu k určení žalobce jakožto vlastníka kanalizační přípojky pak stavební úřad při kontrolní prohlídce zjistil, že odhadované stáří kanalizační přípojky je okolo 90 let. Soud podotýká, že tento závěr je obsažený v protokolu o jednání ze dne 9. 3. 2022. Žalobce k jeho obsahu nevznesl žádné námitky a současně jej v průběhu řízení ani nerozporoval. Mezi účastníky řízení je tedy nesporné, že předmětem nynější věci je kanalizační přípojka vzniklá zjevně před datem nabytí účinnosti zákona o vodovodech a kanalizacích. Stavební úřad tak postupoval správně, když vycházel ze zákonem stanovené vyvratitelné domněnky o vlastnictví žalobce, jakožto vlastníka stavby (rodinného domu), která je na kanalizaci připojena. Skutečnost, že by vlastníkem kanalizační přípojky nebyl právě žalobce, přitom v průběhu správního řízení nebyla prokázána.
52. Přestože žalobce již v průběhu správního řízení (a následně i v řízení před soudem) své vlastnictví kanalizační přípojky v obecné rovině popíral, již blíže neosvětlil, a tedy ani nedoložil, kdo by měl tímto vlastnickým právem k řešené kanalizační přípojce, potažmo její části, skutečně disponovat. Platí přitom, že právní domněnku by měl vyvracet ten, kdo tvrdí něco jiného, neboť i zde se uplatní procesní zásada, že kdo tvrdí, nechť dokazuje, resp. v čí prospěch by bylo dokazované tvrzení, ten nechť ho dokazuje (viz RUBEŠ, P. *Zákon o*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vodovodech a kanalizacích. Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-12-1]. ASPI_ID KO274_2001CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.). Žalobce nepředložil žádné listiny či jiné důkazy, které by mohly vést k vyvrácení jeho vlastnictví kanalizační přípojky. Za takovéto situace soud považuje skutková zjištění v této věci za úplná a dostačující. Žalobní námitka, v níž se žalobce dovolává nedostatečně zjištěných „majetkových vztahů“, je tudíž nedůvodná.

53. Soud nemohl žalobci přisvědčit ani v tom, že by v rámci kontrolní prohlídky nebyly zjištěny žádné vady předmětné kanalizační přípojky. Naopak vyplynulo, že kanalizační přípojka je „na výstupu z revizní šachty cca 2–5 m propadlá, neprůchodná, zbrocená“. Současně soud nepřehlédl, že podle obsahu spisové dokumentace to byl právě žalobce, kdo se již v roce 2017 dovolával neprovozeroschopného stavu „kanalizační větve“, a to právě na výstupu z revizní šachty. Sám poté uvedl, že „lokální opravy propadlých úseků již nejsou možné“. Sám žalobce tedy identifikoval závadu v rozsahu, v jakém se jí následně zabýval stavební úřad. Takto žalobcem popsany nepříznivý stav přípojky (byť ji označoval jako „kanalizační větev“, tedy neurčitým pojmem, který zákon o vodovodech a kanalizacích vůbec nezná) přitom zřejmě odpovídá i nyní zjištěné a řešené závadě. Nadto i osoba zúčastněná na řízení ve svém podnětu k zahájení řízení uvedla, že když dne 12. 11. 2021 byla otevřena kanalizační šachta, kanalizační přípojka byla v neprovozeroschopném stavu.
54. Pokud žalobce uvádí, že žalovaný nekonkretizoval, které zákonné povinnosti žalobce jakožto vlastník porušil, pak soud ve stručnosti odkazuje na str. 8 napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný s poukazem na § 3 zákona o vodovodech a kanalizacích správně uvedl, že je to právě vlastník kanalizační přípojky, kdo je povinen zajistit, aby kanalizační přípojka byla provedena jako vodotěsná a současně tak, aby nedošlo ke zmenšení průtočného profilu stoky, do které je zaústěna.
55. K části žalobní argumentace, v níž žalobce polemizuje s obsahem výkladových a metodických stanovisek Ministerstva zemědělství, která dle něj relativizující povinnost provozovala a omezují rozsah poskytované služby, soud podotýká, že mu není zřejmé, jaký vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí by měl mít obsah těchto stanovisek. Správní orgány skutečně ve svých rozhodnutích citovaly výklad Ministerstva zemědělství České republiky, sekce vodního hospodářství č. 25 k § 3 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích, je však zřejmé, že tak učinily pouze jako podpůrný argument pro své závěry. Primárně však žalovaný a stavební úřad svá rozhodnutí vystavěli na skutkových zjištěních týkajících se stavebnětechnického stavu kanalizační přípojky a příslušných ustanovení jak stavebního zákona, tak zákona o vodovodech a kanalizacích. To, jak žalobce subjektivně vnímá a hodnotí výkladové stanovisko Ministerstva zemědělství, tedy nemůže zpochybnit právní závěry a skutková zjištění správních orgánů, tedy ani mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu soud doplňuje, že žalobce ve svém podání ze dne 4. 8. 2023 pouze obecně uvádí, že metodická stanoviska „relativizují povinnosti provozovatele“ a „prakticky omezují rozsah poskytované služby na úseku vodovodů a kanalizací“, nepřináší však žádné konkrétní argumenty proti těmto stanoviskům a soud se k takto obecně pojaté výtce vůči metodickým stanoviskům ani nemůže vyjádřit.

Ke zbývajícím námitkám

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

56. Závěrem soud podotýká, že ani námitka žalobce, v níž poukazoval na to, že jako osoba pobírající starobní důchod nedisponuje dostatkem finančních prostředků na nákladnou rekonstrukci kanalizace a stavbu přeložky, a hrozí mu tak pokuty či případné exekuce za nesplnění rozhodnutí, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení.
57. Osobní či majetkové poměry žalobce nejsou okolností, kterou by se stavební úřad při vydávání rozhodnutí o zjednání nápravy podle § 134 odst. 3 stavebního zákona, byl oprávněn či přímo povinen zabývat. Jestliže byla stavba (kanalizační přípojka) stížena závadou, byl stavební úřad povinen vyzvat žalobce ke zjednání nápravy, tj. odstranění závady. Rozhodným a výlučným kritériem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí tak byl pouze stav stavby, nikoliv ekonomické možnosti žalobce či jeho sociální postavení. Ze stejného důvodu nejsou tyto hlediska nyní relevantní ani pro soud.
58. Pouze pro úplnost lze poznamenat, že majetkové poměry by mohly být pro správní orgány významné až při případném ukládání sankce za nesplnění povinnosti uložené v přestupkovém řízení, tedy v odlišném druhu správního řízení. Avšak taková hypotetická situace (jak už uložení pokuty za přestupek či exekuční výkon napadeného rozhodnutí), které se žalobce obává, nemusí vůbec nastat, pokud právě žalobce zjednal nápravu a splnil tak uloženou povinnost ve stanovené lhůtě. Ostatně pokud by skutečně bylo pravdivé tvrzení žalobce, že je kanalizační přípojka od počátku řízení „prostupná a těsná“ (byť tomu obsah správního spisu nenasvědčuje), jak uváděl v odvolání, povinnost stanovená výrokem napadeného rozhodnutí by byla splněna již ve chvíli jeho vydání a toto rozhodnutí by tedy nemělo na práva a povinnosti žalobce žádný dopad. Žalobce by se tak nemusel obávat případných sankčních či exekučních postihů.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
60. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
61. Osoba zúčastněná na řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, ve spojení s čl. XI bodem 2 zákona č. 314/2025 Sb. nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost a ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. ledna 2026

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.